

Hr. N. Neergaard. Det ærede Medlem sagde, at den Overenskomst, som her forelaa til Forhandling, med Rette kaldes en Overenskomst, fordi der i Virkeligheden er en Gensidighed i den, idet det ærede Medlem mente at kunne paavise flere Steder, hvor der fra norsk Side var gjort Indrømmelser overfor Danmark.

I denne Forbindelse citerede det ærede Medlem Artikel 3, hvis sidste Stykke lyder saaledes: „Saafremt indvundne Erfaringer gør det ønskeligt, at der i hvert af Landene indføres Bestemmelser, saasom Forbud mod Indførsel af Jagt- og Fangstudbytte, for derved at hindre Udryddelse af sjældne eller nyttige Dyrearter eller for at bevare eller genoprette Bestanden af saadanne, er Parterne enige om til den Tid at optage Forhandling for at opnaa ensartede Bestemmelser i saa Henseende.“ Dette kan da ikke siges at være nogen som helst Indrømmelse fra norsk Side. Heri ligger ingen som helst Indrømmelse. Tværtimod, det er snarere et Led af den Samregering, som ifølg Overenskomsten i det hele etableres mellem Norge og Danmark angaaende de østgrønlandske Anliggender, og som gør et Skaar i den danske Suverænetet; saa det er at stille Sagen fuldkommen paa Hovedet, naar det ærede Medlem citerer denne Paragraf som et Bevis paa en norsk Indrømmelse. Den er snarere et Baand paa os, idet det altsaa ikke staar os fuldkommen frit at vedtage, hvad vi vil, paa et Omraade, hvor ellers den danske Lovgivningsmagt skulde være fuldkommen fri.

Et andet Eksempel, som det ærede Medlem nævnte, var Artikel 8, der lyder saaledes: „Dersom der mellem de to Regeringer skulde opstaa Meningsforskelligheder med Hensyn til Fortolkning af nogen Bestemmelse i denne Overenskomst, er Parterne enige om, at disse Meningsforskelligheder skal afgøres med bindende Virkning af den af Folkeforbundet oprettede mellemfolkelige Domstol i Haag.“ Ja, det lyder jo meget godt. Men hvis denne Artikel ikke staar der, gælder det samme alligevel. Baade Norge og Danmark er Medlemmer af Folkeforbundet og er underkastet Jurisdiktion fra den af Folkeforbundet oprettede mellemfolkelige Domstol i Haag. Stridsspørgsmaal, der rejser sig mellem os af retslig Beskaffenhed, kan af den ene eller den anden Part indstævnes for den mellemfolkelige Domstol i Haag, saa denne Paragraf er kun sat ind i denne Overenskomst for at pynte paa den. Og det ser jo ogsaa meget nydeligt ud; men der er

ingen som helst Indrømmelser fra Norge overfor Danmark i denne Paragraf.

Der findes overhovedet i hele Overenskomsten ikke nogen som helst Vigen fra norsk Side, ikke nogen som helst Indrømmelse overfor Danmark. Det er en fuldkommen ensidig Række af danske Indrømmelser overfor Norge, der indeholdes i denne Overenskomst. Derfor har jeg tidligere udtalt, og det fastholder jeg, at dette er ikke en Overenskomst; det er en Række af danske Indrømmelser overfor Nordmændene, uden at der ydes noget til Genæld.

Den højtærede Udenrigsminister citerede forskellige Udtalelser, som tidligere var faldet angaaende denne Sag, og gjorde mig den Ære kort at resumere, hvad jeg havde sagt om Suverænetetsspørgsmaalet. Og den højtærede Udenrigsminister udtalte i denne Forbindelse — og det var alt, hvad den højtærede Udenrigsminister fremsatte som Referat af mine Udtalelser —, at jeg havde sagt: „Vor“ — (det er vi Danskes) — „Stilling til Suverænetetsspørgsmaalet er meget stærk.“ Her svigtede den advokatoriske Dygtighed et Øjeblik den højtærede Udenrigsminister. Saadan maa man ikke citere eller resumere andres Udtalelser. Jeg har nok sagt, at vor Stilling i Suverænetetsspørgsmaalet er meget stærk — jeg tror nu snarere, jeg har sagt *klar* —, vel at mærke nu, saa længe vi ikke har vedtaget Overenskomsten; men jeg har ogsaa meget bestemt sagt, at saa snart vi vedtog Overenskomsten, trak der en Taage henover denne Klarhed; saa veg denne Styrke betydeligt. Saa den højtærede Udenrigsministers Citat var for ufuldkommen til, at jeg kan rose den højtærede Udenrigsminister for den Maade, hvorpaa han har citeret mig.

Naar denne Overenskomst er vedtaget, er vor Stilling til Suverænetetsspørgsmaalet *ikke mere* stærk; saa er der gaaet et Hul paa vor Suverænetet; og hvor meget der bliver tilbage af den, og hvor meget der løber ud, er ikke godt at vide. Jeg har udtalt mig meget bestemt angaaende dette; en Gang, da jeg fremsatte en Udtalelse derom, blev det netop stærkt understreget, idet det ærede Medlem Hr. Fraenkel, som paa Grund af Sygdom nu ikke er til Stede, afbrød mig med et Tilraab, som gav Anledning til en Bemærkning, hvorved det blev stærkt understreget. Desuden var det mig magtpaaliggende at udtale mig med de klarreste Udtryk angaaende dette Spørgsmaal.

Jeg skal med den højtærede Formands Tilladelse citere min Slutningsbemærkning.